

Miroslav Pelikan

JUTRO

Ilustracija Marka Rothka

JUTRO

Krunoslav Bukač, novinar, čovjek na pragu srednjih godina s ponešto sjedina u kosi i malo sala na trbuhu, probudio se s nekim čudnim i tegobnim osjećanjem neugode i straha, podižući glavu tek malo da bi promotrio bijelom plahtom donekle pokriveno golo tijelo žene koja je mirno spavala pored njega.

Oslonio se je na lakte i pogledao kroz prozor, jutarnja svjetlost je navirala ispunjajući polako polumračnu hotelsku sobu.

Ustao je i otišao u kupaonicu. Tuširanje mu je iznimno prijalo, voda ga je osvježila. Dok se brijao, promatrao je svoje lice, neprestano se pitajući.

-Što ti je to trebalo? Možeš li se uopće prisjetiti njezinog imena?

Prisjećao se toliko da se poslije nekoliko čaša izvrsna vina i obilne večere na novinarskom domjenku našao posve neočekivano, sam u društvu plavokose žene. Oduvijek su ga privlačili takvi krhki tipovi, onako nježne, mazne s ugodnom bojom glasa i baš takva je bila žena s kojom je sinoć dugo razgovarao, mada se sada ne može sjetiti niti jedne riječi, osim boje njezinih očiju i nestašnog smiješka.

Nikako da završi s brijanjem, stalno se promatrajući ispitivački u zrcalu.

I onda, odjednom su se našli u njegovoj hotelskoj sobi. Još su nešto popili, no ne zna što.

Polako je skidao dio po dio njezine odjeće, ona se samo slatko smijala, tek se sjećao da nije mogao otkopčati njezin grudnjak, ona mu je pomogla i njezine su nevelike okrugle grudi za tren prekrili njegovi užurbani prsti.

Njezin miris bio je doista opijajući, sviđalo mu se ljubiti ženino tijelo dugo i polako. Strast se rasplamsala stapajući dva tijela u jedno.

A sada, još se uvijek nije uspio obrijati, ne može se sjetiti ni imena, samo mu se miris žene uvukao pod kožu, još ga opija, još nije svoj, zarobljen je, sluti vlastitu nemoć kada se suoči s plavokosom ženom.

Napokon je i brijanje bilo gotovo. Srećom je u kupaonici pronašao nešto odjeće, obukao se i tiho ušao u sobu.

Krevet je bio prazan. Niti jedne njezine stvari. Mahnito je pregledavao sobu. Nije ostavila ni poruku. Nestala bez traga a niti ime joj ne zna.

Možda je sretne za doručkom. Što će joj reći? Hoće li joj uopće pristupiti? Tko zna s kim je došla? Bilo bi glupo da je barem ne pozdravi. Samo pozdrav, toliko. Spustio se oprezno u prizemlje hotela i otišao u blagovaonicu.

Pozdravio se je s nekolicinom kolega, no nje nije bilo. Tko zna može li je prepoznati nakon toliko alkohola? Po mirisu, po njemu je može je prepoznati, jedino po tome.

Osjećao je i sada tragove njezine blizine, gotovo da je može dotaknuti, toliko je bila moć njezinih noćnih dodira.

Dan mu je protekao u slušanju raznolikih izvještaja na simpoziju, neprestano se osvrćući, ne bi li je ugledao.

Niti na ručku, ništa.

Ni na popodnevnom dijelu, nema je.

Sve mu se više nametala narasla potreba za njezinom neposrednom blizinom, za njezinim dodirima.

Dok je izlazio iz sale, pričajući s kolegama, dotakne ga nečija ruka.

-Hej, oprost, pa gdje si ti Bukač?Tražim te cijeli dan.

Zastao je i ugledao krhku figuru plavokose žene.

-I ja te tražim.

-Oh, je li?

-Da, tražim te od jutra.

Ona se privine uz njega i poljubi ga u obraz.

-Oprost, moram ići.

Bukač je razočarano gledao za odlazećom figurom žene i tada mu sijevne.

-Ali, gdje je miris? Ne, to nije ona.

I nekako kao da mu je laknulo, vrati se u salu. po mirisu će je prepoznati i po očima i po osmijehu. Ne. to nije ona.

II

Uobičajeni, nervozni redakcijski posao pomogao je Krunoslavu Bukaču da barem na trenutke zaboravi na kratkotrajno noćno druženje s još uvijek nepoznatom plavokosom ženom.

Unatoč svih napora, dugotrajnom ispitivanju i brojnim razgovorima s kolegama uz uzgredno pitanje o tajanstvenoj ženi, Bukač nije saznao ništa.

Nitko se nije mogao sjetiti plavokose žene, srednje visine s upečatljivim osmijehom, osim fotografa Marteka.

-Misliš na onu malu plavu sa simpozija? Onu koja zgodno hoda? Možda je imam negdje. Daj mi dan, dva, pokušati ću nešto naći a onda si mi dužan uslugu kod šefa, dvije, tri lijepe riječi o meni.

-U redu, daj što prije, pristane odmah Bukač.

Martek se svojski potrudio i za dva dana donio nekoliko memorijskih kartica.

-Imam, dvije ili tri moguće tražene osobe. Pogledaj, označi, pa mi javi. Ja ću je onda naći i ne zaboravi me spomenuti kod šefa.

Bukač je pažljivo pregledavao fotografije, no plavokosa koju je on tražio nije se pojavljivala.

Pomalo je gubio nadu kako će se na neki čudesan način ipak dokopati traga i tada ju je ugledao. Odmah je prepoznao sivkasti kostim. Fotografija je bila besprijeekorna, oštra. Nema sumnje, to je ona.

Pozvao je Marteka.

-To je ona. Saznaj. Poslije ću razgovarati.

Već isto popodne Martek ga je nazvao.

-Čuj, to je Zorićeva žena. Znaš koji Zorić? Da, veleposlanik u Francuskoj, od nedavna. Ona je prevoditeljica inače. Imam i neke telefone, piši. Ne zaboravi razgovarati sa šefom.

Nakon razgovora sa šefom Bukač je utipkao dobiveni broj.

-Halo, dobar večer. Krunoslav Bukač, Gradski list, molio bih gospođu Zorić.

-Samo trenutak, uzvрати glas s druge strane.

-Halo, izvolite, Lana Zorić.

-Dobar večer, Krunoslav Bukač.

-Tko? Nisam dobro čula.

-Krunoslav, Krunoslav Bukač.

-Hm?

-Upoznali smo se nedavno na simpoziju.

-Oprostite to je neka greška, laku noć.

Bukač je osjećao vrelinu bijesa, kipio je. Sada ga i ne poznaje, Lana Zorić.

Nešto prije jedanaest sati, Bukač je još buljio u televizor, trgne ga telefon.

-Halo.

-Halo, ti nisi normalan. Zoveš me u rezidenciju. Ti stvarno nisi pri sebi.

Da, osmjehne se Bukač. Ipak je to ona.

-Ispričavam se, nisam mislio.....

-Nemaš ti što misliti, uostalom zašto si zvao?

-Zapravo, ne znam....

-Kako ne znaš?

-Čuj, tvoj mi se miris uvukao pod kožu, oprosti, nisam te mislio dovesti u neugodnu situaciju, morao sam se čuti s tobom, možda se i naći s tobom.

-Ti doista nisi pri sebi. Pa što misliš o meni? Što misliš tko sam ja?

-Ne znam, no potrebna si mi.

-Laku noć, poklopi slušalicu bijesna Lana Zorić.

Iznova je redakcija svojim otrovnim isparenjima pomogla Bukaču da se vrati u jedinu realnost, u stvarnost života.

No, svejedno i kada je mislio da ne misli, pomišljao je jedino i samo na čarobni mirisni trag Lane Zorić.

Nakon gotovo dva mjeseca od neugodnih razgovora s Lanom, ona ga je iznova nazvala i kratko mu, onako suho rekla, da će sutra biti u gradu pa se mogu naći negdje.

I što sada Bukač? Gotovo se uspaničio.

Nekako je izgledala drugačije, sasvim bez osmijeha, onaj tajnoviti miris nije se dao ni naslutiti.

Dok su u određenoj neugodi pili kavu u Talijanskom restoranu, nakon hladnog pozdrav rekla mu je.

-Ne znam što hoćeš od mene?

Gledao je bez glasa u Lanino lijepo lice i nasmijao se kao dječak sjetivši se svoje muke s njezinim grudnjakom.

-Što se smiješ?

-Sjetio sam zgrade iz one noći, tvoga grudnjaka koji se nije dao otkopčati.

Nasmijala se.

-Da, baš je bio drzak.

Zašutjeli su. Bukač je jasno osjećao svoju tešku nemoć, nije bilo način da umiri žudnju. Ona jednostavno odbija, ne želi prihvatiti ništa što dolazi od njega, što je njegovo.

Poslije nekoliko jedva izgovorenih rečenica rastali su se, jednako hladno.

Bukač je zbunjeno otišao u redakciju a plavokosa žena je ušla u taksu.

Valja biti realan, ovo su guste magle u mom životu. Moram razgrnuti sivo pramenje i izvući se iz ove stupice, misli Bukač dok se penje stepenicama.

U idućim tjednima se po svom ustaljenom običaju, ali samo zbog navike, kratkotrajno družio s nekoliko žena, većinom na novinarskim skupovima, nastojeći s tim novim tijelima izbrisati iz glave onaj svemoćni miris noći koji mu se nepovratno zario ispod kože.

No, posve bezuspješno, šarmantni mirisni trag Lane nije hlapio, činilo se, postaje još jači.

Vrijeme će mi pomoći, tješio se Bukač, samo vrijeme.

Jučer se navršila godina dana od onog fatalnog susreta, godina teških mora i nemoći. Jučer ili danas, ne znam, misli Bukač i istodobno razmišlja o sutrašnjem redakcijskom sastanku s novim ulagačima.

Možda sve bude u redu, ne budali Bukač, govori sam sebi, to je kraj jedne epohe. Međutim, sastanak se nije održao, ulagači još razmišljaju, istražuju novootvorene mogućnosti.

Bukač se posve prepustio plimama i osekama novinarskog svijeta, dobro se održavajući na površini, vješto izbjegavajući virove i valove.

U ovim mjesecima mnogo češće putuje po svijetu, upoznao je niz kolega, zanimljiva i korisna poznanstva, surađuje ponešto i s jednim brojem stranih medijskih kuća i dalje tražeći miris Lane ali je nepronalaziv.

Nju, Lanu više nije vidio, čuo je da je sa svojim suprugom, bivšim veleposlanikom nestala negdje.

III

Dobro je i udobno doputovao do Pariza avionom, elegantno u prvoj klasi, u klasi koja i dolikuje njegovom statusu vanjskopolitičkog izvještača. Bukač se s taksijem prevezao do hotela Majestic u središtu ogromnog grada, žedno upijajući kadrove vrenja, koji su se postupno ukazivali pred njim.

Oduvijek je bio oduševljen Parizom, još od studentskih dana kada je mahnito čitao francusku poeziju i tražio bliske točke sa svojim zapisima.

Bukač se nije uistinu mnogo zamarao s pitanjima koja je pomalo panično otvarala Međunarodna konferencija. Za njega će i ovo izvještavanje biti pravi mačji kašalj. Prepustiti će se bez ikakva ustezanja svim opačinama što ih Pariz nudi, o kojima je davno govorio i njegov pokojni ujak s drhtavicom u glasu.

Čim se smjestio u hotelu, doista lijepom i otmjenom, taksijem se odvezao u Pariški centar, mjesto održavanja konferencije.

Prikupio je materijale, pregledao ih i napisao prvi izvještaj.

Nije se dugo zadržao, ni nepun sat u centru. Jedva je čekao da izađe i sljubi se s gradom.

Na stepenicama se, pomalo neoprezan, umalo sudario sa ženom koja je ulazila.

-Oprostite molim, rekao je na francuskom.

-Ništa, ništa, odgovorila je ona i pogledala ga iznenađeno.

-Krunoslav Bukač, ako se ne varam.

Zagledao se u ženino lice jednako zapanjen.

-Lana, Lana Zorić.

-Dobar dan Krunoslave.

-Dobar dan Lana.

-Ovdje si poslom, pretpostavljam, pita ga Lana netremice ga gledajući.

-Da, izvještavam s konferencije.

Bukač pozorno promatra njezino lice, da to je Lana, malo je drugačija, posve bez osmijeha, ali to je ona, izvan je svake sumnje.

-A ti?

-Radim kao prevoditeljica u centru.

-A muž, gdje ti je muž?, grune Bukač.

Ona se nekako sramežljivo osmjehne.

-Oh, davno smo se razišli, svatko na svoju stranu.

-Tako znači.

-Da, što je novo kod tebe?

-Ništa osobito, ponekad se samo prisjetim kako te nisam mogao naći.

-Da si to doista želio, sigurno bi me našao.

Bukač oprezno stavi ruku na njezino rame.

Šute.

-Moram ići Bukač, vidimo se.

U iduća tri dana Bukač je nekoliko puta susreo Lanu, pristojno su izmjenili pozdrave, progovorili par riječi.

Više ju je puta Bukač opazio iz daljine i sam sebi predbacivao one misli, ne, nije se mnogo promijenila i dalje je neodoljivo privlačna. No, u tim kratkim susretima s njom, on je mogao izricati samo kurtoazne rečenice ne skidajući pogled s Laninog lica.

Ipak nekako, tog zadnjeg dana, Bukač joj je rekao.

-Mogli bi izaći negdje, ne dugo, samo kava, kolači.

.Ne Bukač, ne mogu, hvala ti, možda drugi put.

-Znaš dobro da kod nas nema drugi put.

-Znam, zato ti tako i odgovaram. Ono što se jednom desilo bila je puka slučajnost, beznačajni slučaj, susret bez budućnosti. Bilo nam je lijepo i u redu, bilo je i točka.

-Vjerojatno imaš pravo, oprosti.

Tada se Bukač dosjetio kako ništa nije okusio od specijaliteta što ih je Pariz nudio, on je snatrio i ovdje o Lani i uludo utukao tri dana, tri dana koji su mogli biti za pamćenje.

Ujutro prije odlaska, dok se brijao, Bukač je brojao svoje mnoge sjedine, pipkajući se po salastom trbuhu.

-Doista, što bi s njom? Vrijeme me gazi.

Iznenadi ga kucanje na vratima.

Otvori ih. Lana.

-Došla sam se pozdraviti s tobom.

-Uđi.

-Dobro, samo na trenutak. Čuj, moram ići, imam puno obaveza.

Tek što je ušla, izašla je.

-Zbogom Bukač. Zbogom. Možda se još negdje uspijemo vidjeti.

-Možda, promrmljao je novinar gledajući je kako odlazi, možda.

Nakon sjajnih kritika vanjskopolitičkih analiza, Krunoslav Bukač se poslije promocije knjige u Grand hotelu, vratio silno umoran u svoj otmjeni stan, prepun stilskog namještaja s nizom ulja na zidovima respektabilnih autora. Zapravo, mrzio je ovaj stan, zagušen bogatstvom i vječno prazan jer u ovaj stan novinar nije dovodio nikoga. Ovaj je stan bio njegovo posljednje utočište, prostor koji nije volio.

Bio je zadovoljan svojom novinarskom karijerom, postigao je rezultate kao malo tko, dobro bilo je dosta i sreće i tuđih gluposti. Pod zadnje su ga zvali neka se aktivno uključi u politički život, no, to ga nije zanimalo.

Odavno je prošao vrijeme uobičajeno za umirovljenje, želio se povući nekoliko puta, no jednostavno mu nisu dopustili jer su njegove kolumne imale brojne čitatelje i držale su nakladu lista.

Nikako se ne može žaliti, izvanredno je zarađivao, bjesomučno trošeći, sada ni sam ne zna našto. Pa i knjiga je donijela lijepi prihod, no što će mu i ugled i još novca kada stupi u tišinom okovani apartman, u kome se jedino čuju brojni satovi, kako nesmiljeno tuku i govore mu, samo vrijeme traje, jedino vrijeme pobjeđuje, gubiš i nestaješ s pozornice života.

Nakon gotovo cijeloga dana u redakciji, Bukač bi večeri u svom skrovištu provodio većinom uz glazbu, ponekad čitajući poeziju.

Često je u tim trenucima zamišljao Lanino prisustvo, i vidi je kako hoda iz sobe u sobu i traži nešto, promičući pored satova koji nezaustavljivo tuku i ponekad mu se samo osmijehne i nestane.

Sve je češće pomišljao da joj napiše nekoliko riječi, ali na koju adresu? Iako je znao, lako bi bilo pronaći barem jedno mjesto njezina življenja, dobila bi pismo a što bi se dalje desilo, to samo Lana zna.

Sutra će je potražiti, sada će poslušati Smetanu do kraja, bilo bi šteta prekinuti svečanost slušanja.

Zavali se u naslonjač, prekriži ruke na prsima i utone u tijek glazbe.

Nije je potražio ni sutra, niti bilo koji drugi dan, odgađao je početak potrage za neki pravi, bolji trenutak koji će posve jasno naslutiti i tada ga ništa neće moći zaustaviti., neće stati sve dok je ne pronađe i barem za trenutak je ne uvede u svoje utočište, i neka prođe samo jednom pored satova, on će ih zaustaviti, satovi će šutjeti i taj bezvremenski trenutak trajati će vječno.